

Colindător fără glas

AlbAtros

Precum un om,
fără de zăpadă,
pe gânduri stau,
în vremea care trece
și mă tot gândesc de vreau
o iarnă fără de zăpadă...

Timpul
zâmbindu-mi galeș,
îmi face cu ochiul
și-mi șoptește la ureche:

-Ho,ho...
sunt mulți ce au,
sărbători de iarnă,
fără de zăpadă!...

Înțelegându-l,
i-am zâmbit și eu,
cceptând iarna așa cum e
și voi deveni ca ea,
un colindător fără de glas...

Dar voi colinda mereu
cu bucurie,
tot omul bun
care mai vrea să știe
că-n metafore fierbinți
sunt veșnic dalbele cuvinte...